

#01
φλεβάρης '22

ΔΡΟΜΟΥ
ΕΚΔΟΣΗ
ΑΤΑΚΤΗ
LAB★

ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ, ΑΛΛΑ ΕΠΙΤΡΕΨΤΕ ΜΑΣ | ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ; |
ΜΑΣ ΠΙΑΝΕΙ ΑΗΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΒΛΑΚΕΙΑ | FROM THE CARRIBEAN WITH LOVE |
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΤΟΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΣΤΟ "SOCIAL CREDIT SCORE": ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ ΚΑΙ ΚΑΜΠΟΣΑ ΔΑΤΑ
ΔΡΟΜΟΣ | ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΕΙΠΑΜΕ;

STRANGE DAYS HAVE FOUND US

WE SHALL GO ON PLAYING OR FIND A NEW TOWN!

Το antifa lab είναι μια αντιφασιστική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του '08. Κινείται στο δρόμο με αφίσες, κείμενα και συνθήματα σε τοίχους. Αναγνωρίζοντας πως πίσω από κάθε κρατικά οργανωμένη κρίση, κρύβεται η ευκαιρία μιας εκ νέου υποτίμησης των ζωών της εργατικής τάξης, δρα συστηματικά ενάντια σε κάθε μορφή φασισμού. Δεν σχετίζεται με θεσμικούς, μιντιακούς ή κομματικούς, φορείς -ούτε ψήνεται να το κάνει στο μέλλον. Τα μέλη της ζουν, δουλεύουν και γυρίζουν στην αθηναϊκή μητρόπολη. Μπορείτε να μας βρείτε στο antifalab@yahoo.gr και στο www.antifacommunity.gr/lab.

ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΛΛΑ ΕΠΙΤΡΕΨΤΕ ΜΑΣ

Το 2012, στα μικρά και τα μεγάλα μίντια οι μόνοι που είχαν δικαίωμα να μιλάνε ήταν οι οικονομολόγοι, ο Βαρουφάκης και ο Στουρνάρας και διάφοροι άλλοι που υπονοούσαν ότι γνώριζαν. Αν κάποια φρικαρισμένη υπάλληλος που δούλευε σε γραφείο έριχνε χριστοπαναγίες γιατί της ρίζανε τον μισθό και έλεγε ότι ο εχθρός είναι τα αφεντικό της, βάσει της παραπάνω προσέγγισης προφανώς δεν γνώριζε αρκετά (κάτι άλλο θα έφταιγε: η Μέρκελ, το εξαρτημένο κράτος της Ελλάδος, το δημοσιονομικό έλλειμμα, έτσι γενικά, κάτι άλλο πάντως, όχι το αφεντικό).

Το καλοκαίρι του 2015, στα μίντια δικαιούνταν να μιλούν μονάχα διάφοροι στρατιωτικοί με δεξιό ή αριστερό ντύσιμο και βιογραφικό. Ανακοίνωναν ότι υπάρχει "μεταναστευτική κρίση" -και θα το βρουν αυτοί: θα βουλιάζουν βάρκες, θα μοιράζουν μίζες και στο τέλος θα κάνουν αίτηση για το νόμπελ ειρήνης. Οι μετανάστες που ξέφυγαν απ' την θάλασσα και τα στρατόπεδα, λέγανε στις γειτονιές ότι έμοιαζε ώρες ώρες σαν την συνέχεια του πολέμου σε άλλο έδαφος. (Αλλά, προφανώς, τι να ξέρουν αυτοί!).

Τα τελευταία δύο χρόνια, στις οθόνες λένε ότι δικαιούνται να μιλάνε μόνο οι μπάτσοι. Και κάποιοι μπάτσοι ντυμένοι γιατροί συχνά. Και λένε σε διάφορα στυλ: μη ρωτάς πολλά, βγάλε τον σκασμό και χοροπήδα. Και λένε ότι όσοι δεν βγάζουν τον σκασμό είναι συνωμοσιολόγοι και ψεκασμένοι. Εμείς και πάλι, ειδικοί δεν είμαστε (και είμαστε περιφάνες γι' αυτό) αλλά έχουμε πρόβλημα. Και θα το λέμε και θα το δείχνουμε.

Έχουν περάσει ένα κάρο "κρίσεις"- αλλά το ξέρουμε καλά πλέον: **η μόνη πραγματική κρίση είναι η καπιταλιστική. Και η κριτική μας είναι εργατική, αντικρατική και αντιφασιστική.** Γιατί μόνο έτσι μπορούμε να καταλάβουμε την νοσηρότητα όσων γίνονται και λέγονται, γιατί μόνο απ' αυτή την σκοπιά μπορούμε να διαβάσουμε ανάμεσα στις γραμμές που γράφουν οι (προφανείς και μη) παπαγάλοι του κράτους και των αφεντικών. Και τώρα και πάντα.

Απ' την αρχή των απαντών πραξικοπημάτων με πρόσχημα την υγεία, μας κράτησε στην τσίτα και με τα μυαλά μας στη θέση τους και αυτό: δηλαδή τώρα, το ίδιο κράτος που μεθοδικά εξοντώνει τους/τις μετανάστ(ρι)ες εργάτ(ρι)ες, κάπκε ξαφνικά τόσο πολύ για την ανθρώπινη ζωή; Η απάντηση δεν ήταν άγνωστη: την ξέραμε από όταν στους τοίχους βάφαμε "οι μετανάστες είναι εικόνα απ' το μέλλον" και στις διαδηλώσεις φωνάζαμε "στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι". Και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο νιώσαμε αυτά τα συνθήματα στο πετσί μας.

ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ;

Η πολεμική διαχείριση ενάντια στις μετανάστριες δεν σούχασε λόγω "υγειονομική κρίσης". Έγινε ακριβώς το αντίθετο: το ελληνικό κράτος, ως ανατολικό παράκτιο φυλάκιο της ΕΕ, διεξήγαγε πλέον αυτόν τον πόλεμο με όλη του την άνεση. Οι αποκαλύψεις κάποιων μκο και ευρωπαϊκών μήντια είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Επαναπροωθήσεις με το κιλό, στρατόπεδα συγκέντρωσης σε όλο το μεγαλείο του εγκλεισμού τους, νέες τεχνολογίες και φράχτες στα σύνορα, στρατόματσου να βασανίζουν και να σκοτώνουν. Και λίγα χιλιόμετρα παραπέρα, στις μητροπόλεις, καραντίνα σε ημι-υπόγεια, μαύρη εργασία, ένα κάρο ρατσιστικά "υγειονομικά πρωτόκολλα" και ασταμάπτες εξακριβώσεις με τρεκάματα σε ΑΤ και επιβολή προστίμων (γιατί δε φόραγε μάσκα, για κυκλοφορία χωρίς sms, γιατί έτσι...).

Πάνω στον πάντα ζωντανό και κερδοφόρο ρατσισμό, ήρθε να προστεθεί ο θαυμαστός καινούριος φόβος των πρωτοκοσμικών υπηκόων. Ένας "φόβος" που στους μετανάστες και τις μετανάστριες έβλεπε πράκτορες του ερντογάν και μολυσματικούς φορείς. Ένας "φόβος" που ήρθε να κάμψει οποιοσδήποτε ανθρωπιστικές αναστολές είχαν ξεμείνει στη μικροαστική συνείδηση. Και από τότε, μόνο κάποια νούμερα αγνοούμενων στο αιγαίο και ξεβρασμένων πτωμάτων σε παραλίες νησιών· σα να ήταν φυσικό φαινόμενο, σα να ήταν αριθμοί κρουσμάτων - ποιός μπορεί πλέον να διακρίνει τη διαφορά σε μία διαμεσολαβημένη από διαδουκτικές εικόνες πραγματικότητα.

Είναι αντιφασιστικό καθήκον μας να το θυμόμαστε και να το πολεμάμε: αυτοί οι θάνατοι μεταναστών εργατών, όπως και όλοι οι προηγούμενοι, όπως ο εγκλεισμός και η υλική, συναισθηματική, σωματική εξόντωσή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις μητροπόλεις, δεν είναι κάποια φυσικά επόμενα, κάποιες "ανθρωπιστικές τραγωδίες" και πάει λέγοντας. Είναι οι δολοφονίες του ελληνικού στρατο-αστυνομικού συμπλέγματος, είναι η συνειδητά επιλεγμένη μεταναστευτική πολιτική του κράτους και των αφεντικών του (με τη σύμφωνη γνώμη του σκατόψυχου σурφету αυτής της κοινωνίας), που αυτός ο ρημάδης ο ιός - όσο και αν ο ίδιος δεν είχε τέτοια σχέδια - έκανε ακόμα πιο βίαιη αλλά και πιο υπόγεια.

Ο πόλεμος ενάντια στους μετανάστες και τις μετανάστριες, εναντίον αυτού του πολιτικά απαγορευμένου αλλά ολοζώντανου κομματιού της Τάξης μας, αποτελούσε και αποτελεί αιχμή του δόρατος των αφεντικών. Είναι εκεί που πρέπει να κοιτάξουμε, για να μπορούμε να δούμε και ποιι κρατάνε τη λαβή του. Εκεί που πρέπει να κοιτάξουμε, για να κοιτάξουμε τον εχθρό μας στα μάτια. Εκεί που πρέπει να κοιτάξουμε, για να κοιταχτούμε και εμείς στα μάτια.

Εδώ, ένας υπάλληλος στην υπηρεσία του καλού της υγείας μας επί τω έργω.

ΜΑΣ ΠΙΑΝΕΙ ΑΗΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΒΛΑΚΕΙΑ

Μετά τα άγρια σκηνικά στον έβρο στις αρχές του Μάρτη του 20', η (αντι)μεταναστευτική πολιτική έπαιρνε όλο και περισσότερο διαστάσεις πολέμου με τον "αιώνιο εχθρό". Ακούμε έκτοτε κάτι που πρέπει πλέον να θεωρηθεί της μόδας: την "εργαλειοποίηση" των μεταναστών από τον ερντογάν. Κάτι που άμεσα σημαίνει ότι το "φιλόanthρωπο και αντιρατσιστικό" γιουσανιστάν νίπτει τας χείρας του για οτιδήποτε - στην απέναντι όχθη είναι οι κακοί. Κάτι που σημαίνει ότι η "εργαλειοποίηση" μπορεί πλέον να είναι η κωδική ονομασία πίσω από οποιαδήποτε μοίρα επιφυλάσσεται για τις μετανάστριες που τολμάνε να περάσουν τα σύνορα - από τον εγκλεισμό ως τις δολοφονίες.

Από τότε, και ενώ αύξησαν χωρίς πολλά πολλά στο 12μηνο τη στρατιωτική θητεία (λες και δεν μας έφτανε να βαράμε προσοχή μπροστά από λοιμοξιολόγους), δεν έχουν πάψει να μας παίρνουν τα αυτιά με τις "κινήσεις του αντιπάλου" και με τις στρατόκαβλες επιδείξεις που ονομάζουν χαριτωμένα "ασκήσεις". Δεν έχουν πάψει να φλεξάρουν καινούρια κόλπα στον φράχτη, αεροσκάφη και φρεγάτες. Δεν έχουν πάψει να μας πληροφορούν, απ'τα πάντα αντικειμενικά μήντια, για το πόσο "κακή διαχείριση της υγειονομικής κρίσης" κάνει η γειτόνισσα -σε αντίθεση με εμάς εδώ πέρα τους γαμάτους ευρωπαίους. Δεν έχουν πάψει να μας λένε για το πόσο κοντεύει να τα κακαρώσει ο "σουλτάνος" και για το πόσο πάει γυρεύοντας με την αποτυχημένη

"νομισματική πολιτική που ακολουθεί". Από μας τους γιωτάδες μερικά σχόλια μόνο, γιατί, πέραν της σοβαρότητας της διακρατικής ιμπεριαλιστικής μπάλας που παίζει το κράτος στην επικράτεια

1. Θα έπρεπε να είχε ανοίξει τουλάχιστον ένα ρουθούνι με την θέση: εξοπλιζόμαστε αβέρτα με rafale, belharra κλπ. αλλά το "σύστημα υγείας είναι υπό πίεση". Σα να λένε δηλαδή στους υπηκόους ότι, μπορεί να μην παίζει ούτε διάδρομος άδειος σε δημόσιο νοσοκομείο και, σε περίπτωση που πάθετε κάτι, μόνο οι καβατζωμένοι θα τη βγάλετε καθαρή, αλλά από τούρκο τουλάχιστον δεν θα σας βρει το κακό. Ειπωμένο και αλλιώς: εμβολιαστείτε τώρα(!), κλειστείτε μέσα, τρέχτε πανικόβλητοι, κόψτε το λαϊμό σας - or else...

2. Είναι πλέον γελοίο όταν ψάχνουν κάποια κρίση (υγειονομική, νομισματική κλπ.) στην τουρκία για να την παρουσιάζουν συνεχώς στο χείλος της καταστροφής - μπας και πείσουν (ή μπας και πειστούν οι ίδιοι) ότι "τους έχουμε".

WITH LOVE

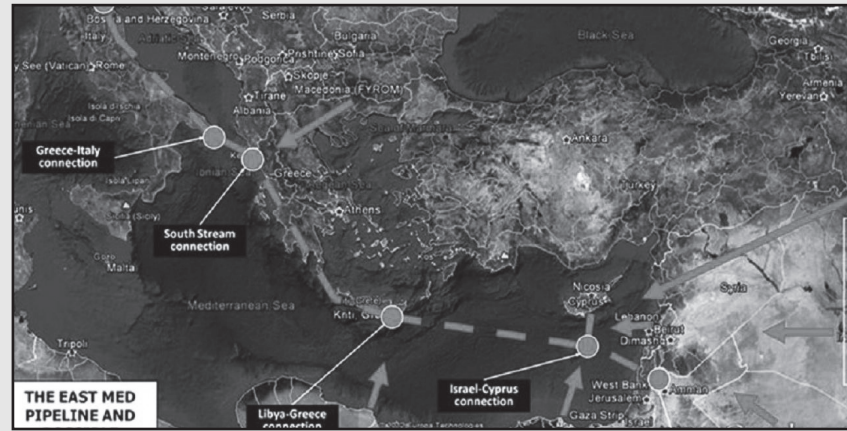
FROM THE CARRIBEAN

Μετά την επιβολή του υποχρεωτικού εμβολιασμού και στα μέρη μας, είτε μέσω των εκβιασμών, είτε μέσω των απολύσεων, είτε τελευταία με τα πρόστιμα (= ειδικός φόρος απειθαρχίας), είδαμε σε πρώτη φάση κάτι αριστερούς που δίθην "στήριζαν τους υγειονομικούς σε αναστολή", αλλά ύστερα, στην καλύτερη, εκκωφαντική μούγκα από όλους αυτούς τους ευαίσθητους. Αλλά επειδή αυτό το κομμάτι του κράτους που λέγεται αριστερά είναι, ούτως ή άλλως, μία κουβέντα από μόνη της και επειδή τη γκρίνια δεν τη συμπαθήσαμε ποτέ, προτιμούμε να παίρνουμε τα κουράγια μας από εικόνες σαν αυτήν εδώ (με τον κίνδυνο να υποπέσουμε στο αμάρτημα της ζήλιας):

Η γουσαδελούπη και η μαρτινίκα είναι στην καραϊβική- αλλά αποτελούν κομμάτια της γαλλικής αυτοκρατορίας (οορς, της γαλλικής επικράτειας εννοούσαμε). Και ως τέτοια, έπρεπε να πειθαρχήσουν στο διάταγμα της μητέρας πατρίδας στην άλλη άκρη του ωκεανού περί υποχρεωτικού εμβολιασμού των υγειονομικών. **Οι εργάτες και οι εργάτριες σε αυτές τις (σύγχρονες) αποικίες, έχουν χίλιους λόγους να γνωρίζουν ότι οι εντολές του παρισιού σε σχέση με τα σώματά τους, κάθε άλλο παρά πηγάζουν από κάποια έγνοια για το καλό της υγείας τους -και ενώ παράλληλα το κόστος ζωής και η έλλειψη πόσιμο νερού εκεί είναι στα ύψη.** Και γι' αυτό αντέδρασαν: από τις γενικές απεργίες μέχρι τα οδοφράγματα και τις συγκρούσεις με τους μπάτσους.

του οποίου ζούμε, κάποια πράγματα βγάζουν μάτι: 3. Όσο και να παριστάνουν ότι ενδιαφέρονται για τα "δεινά που περνάει ο τουρκικός λαός", ξέρουμε καλά ότι αλλού το πάνε. Στην πραγματικότητα, δε μπορούν καν να κρύψουν την χαρά τους σε κάθε τέτοια περίπτωση (βλέπε πραξικόπημα 2016). Πάντως, τα εκεί αδέρφια μας, η εργατική τάξη της τουρκίας, έχει δείξει και στο παρελθόν τα αντανακλαστικά της και σίγουρα δεν περιμένει από κανέναν δίθην φιλάνθρωπο δυτικό. t e s e k k ü r ederim kardeşler.

Ανατολική μεσόγειος, 2008. Οι "lost bodies" στο κομμάτι τους "σωλήνες", διατυπώνουν το εύλογο ερώτημα: «Τι σκατά θα τους κάνουνε τόσους σωλήνες;;». Και φαίνεται πως, 14 χρόνια μετά, έπιασε τόπο αυτό το αντι-σωληνικό μένος τους: η ουάσινγκτον είπε στην αθήνα και τη λευκωσία κάτι του τύπου: έλα, κόψτε το πια αυτό το παραμύθι με τον east med. Μαζί καταρρίφθηκαν και οι ονειρώξεις του ελληνικού εθνικού κορμού για τον πιο τουρκοφάγο αγωγό ενεργ. Περραστικά τους.

4. Τα παραπάνω έχουν δύο όψεις. Η μία σίγουρα έχει να κάνει με αυτό: να μας κρατάνε, σαν Τάξη, πειθαρχημένες και αποχαυνωμένους στην εθνικιστική βλακεία και, κατ'επέκτασιν, στην υγειονομική βλακεία. Η άλλη έχει πολλούς καραβανάδες, πολλούς διακρατικούς τσαμπουκάδες και πολύ αίμα-αλλά ας κρατήσουμε για την ώρα αυτό: **δεν πολεμάμε για κανέναν - ιό, αφέντη, πατρίδα.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΤΟΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΣΤΟ “SOCIAL CREDIT SCORE”: ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ (ΚΑΙ ΚΑΜΠΟΣΑ ΔΑΤΑ) ΔΡΟΜΟΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

Στις 4 Οκτώβρη του 2018, τότε που κανείς δεν ασχολιόταν στα σοβαρά με το πόσες μεταλλάξεις μπορεί να έχει μια γρίπη, ο τότε αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, Μ.Ρενσε, βρισκόταν στην Washington σαν επίσημος προσκεκλημένος του ινστιτούτου Hudson, ενός ιδρύματος οικονομικών και αμυντικών αναλύσεων το οποίο ασχολείται βασικά με την προοπτική της εξαφάνισης της Κίνας από τον παγκόσμιο χάρτη. Ανάμεσα σε διάφορα παραληρηματικά, ο Ρενσε έλεγε τότε και τα εξής:

«Μέχρι το 2020, οι κυβερνώντες της Κίνας στοχεύουν να εφαρμόσουν ένα οργουελιανό σύστημα που βασίζεται στον έλεγχο σχεδόν κάθε πτυχής της ανθρώπινης ζωής - το λεγόμενο «social credit score».

Όπως τίθεται και απ' το προσχέδιο του, το πρόγραμμα αυτό θα «επιτρέπει σε αυτούς με τις υψηλές βαθμολογίες να περιπλανηθούν παντού κάτω από τον παράδεισο, ενώ θα δυσκολεύει αυτούς με τις χαμηλές να κάνουν ακόμη και ένα βήμα.»

Τρία χρόνια μετά από τη γλαφυρή αυτή περιγραφή του κινεζικού “Black Mirror” δια στόματος Ρενσε, βρισκόμαστε μπροστά στο εξής παράδοξο: ο αντιπρόεδρος έπεσε μέσα, δεν ξέρουμε αν όλα αυτά συμβαίνουν πράγματι στην Κίνα, πάντως συμβαίνουν σίγουρα στα μέρη μας -και στο μεγαλύτερο κομμάτι του «αντι-οργουελιανού» κόσμου!

Οι «ανεμβολίαστοι» αντιστοιχούμε σε αυτούς με το «χαμηλό κοινωνικό σκορ»: χάνουμε μπατονέτες στη μύτη για να πάμε στη δουλειά, κάποιες φορές αυτές οι μπατονέτες δεν αρκούν για να μας επιτρέψουν να ξεσκάσουμε τις ώρες που δεν δουλεύουμε και, προσφάτως, κάποιες από εμάς

αναγκάστηκαν να πληρώνουν και ένα διοικητικό πρόστιμο γιατί «το ΕΣΥ βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης».

Να το πούμε και διαφορετικά: **το υγειονομικό άpartχαϊντ, αξιοποιώντας το κρατικό αφήγημα της «σπανιότητας των πόρων» στήνει τα δικά του «social credit systems», ενεργοποιώντας και κατανέμοντας ένα σκασμό ελεγκτικά δίκτυα σε ολόκληρη την επικράτεια του κοινωνικού.**

Η αλήθεια είναι πως τα αφεντικά μας επεδείκνυαν ανάλογο ενδιαφέρον για την «υγεία», τις συνήθειες και τις προτιμήσεις μας αρκετό καιρό πριν την τυχαία συνάντηση ενός παγκολίνο και μιας νυχτερίδας σε κάποια επαρχία της Κίνας.

Η περίπτωση της μεσοπολεμικής Αμερικής αποτελεί ένα ωραίο παράδειγμα- ανάμεσα στο 1920 και το 1933, τα συνταγματικά δικαστήρια των ΗΠΑ απαγόρευαν δια ροπάλου την παραγωγή, τη διακίνηση και την κατανάλωση αλκοολούχων ποτών. Η επιχείρηση αυτή έμεινε γνωστή ως «ποτοαπαγόρευση».

Η «ποτοαπαγόρευση», τώρα, θα μπορούσε να θεωρηθεί δείγμα μιας ολόκληρης «πουριτανικής ηθικής» ή κάποιων οπισθοδρομικών αξιών οι οποίες υποτίθεται κυριαρχούσαν στην κοινωνία της εποχής- μόνο τέτοια δεν ήταν όμως: σχεδιάστηκε και παραγγέλθηκε απο τα πιο προωθημένα τμήματα των αμερικανών βιομηχάνων και πήγαινε παρέα με ένα έντονο ενδιαφέρον για το τι ακριβώς κάνει η εργατική τάξη -*πώς τρέφεται, πού κατοικεί, πώς διασκεδάζει, πώς κάνει σεξ- όταν φεύγει από το εργοστάσιο.*

Αυτά τα ερωτήματα δεν είχαν πάψει να απασχολούν τα αφεντικά μας μέχρι αρκετά προσφατα: θυμηθείτε, για παράδειγμα, την περίπτωση του

πανικού γύρω από τους υποτιθέμενους κινδύνους του «παθητικού καπνίσματος» και την επακόλουθη «καπνοαπαγόρευση» σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους.

Η εποχή μας πάντως δεν μοιάζει και τόσο στον αμερικανικό μεσοπόλεμο και σίγουρα έχουν περάσει κάμποσα χρόνια από όταν ξεκίνησε η υγιεινιστική μουρμούρα για το «παθητικό κάπνισμα».

Λέγαμε και προηγουμένως πως ο κ. Ρενσε έπεσε μέσα- αυτό που απέφυγε να πει είναι πως το «social credit score» δεν αποτελούσε, εν έτει 2018, κάποιο ανεξήγητο φετίχ των Κινέζων, αλλά μια ήδη υπαρκτή τάση που αποκάλυπτε το πώς τα αφεντικά, τα κράτη και οι κάθε είδους ειδικοί οραματίζονταν τον κοινωνικό κόσμο για τα επόμενα χρόνια. Αυτή η τάση, τώρα, για μαζικές καταμετρήσεις, ελέγχους και αξιολογήσεις δεν έπεσε από τον ουρανό αλλά είχε στη βάση της ένα σωρό νέες τεχνολογίες που θα την καθιστούσαν εφικτή:

εφαρμογές και gadgets που δεν συλλέγουν απλά τα δεδομένα αλλά τα καταμετρούν, τα συσχετίζουν, επιβραβεύουν τη βέλτιστη απόδοση και τιμωρούν την σκληρή «αντικοινωνικότητα».

Ας δούμε, για παράδειγμα, τον κόσμο μέσα απ' τα ηλεκτρονικά κύματα ενός «έξυπνου ρολογιού»- ένα τέτοιο ρολόι μπορεί να μετράει τις ώρες και τα λεπτά που κοιμόμαστε, να καταγράφει τα χιλιόμετρα που διανύουμε με το ποδήλατο ή να υπολογίζει τους καρδιακούς μας παλμούς σε κατάσταση ηρεμίας. Αυτές οι ποσότητες δεδομένων δεν πρόκειται να μένουν για πολύ καιρό ακόμη ανεξιοποίητες κάπου ανάμεσα στην αγχώδη ιδιωτική και τη ναρκισσιστική ημί-δημόσια σφαίρα των πλατφόρμων κοινωνικής δικτύωσης: αρκεί ο (εθελοντικός αρχικά, υποχρεωτικός έπειτα) διαμοιρασμός τους σε κάποιο ψηφιακό σύννεφο (cloud) και η απόκτηση πρόσβασης από ασφαλιστικές εταιρίες, μεμονωμένους εργοδότες και λογιστές, ιδιώτες και δημόσιους γιατρούς ώστε το όραμα του κ. Ρενσε να φανερωθεί σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια: καλωσορίσατε στη δυτική εκδοχή

του «social credit system»!

Υπό αυτή την έννοια, η «επιστροφή στην κανονικότητα» και «οι ζωές που παίρνονται πίσω» πχούν μονάχα σαν άναρθρες κραυγές απελπισίας εκ μέρους των υποτελών. Τα κάθε είδους «green pass» και οι μίζερες προσβάσεις η κατοχή των οποίων εγγυάται δεν είναι παρά η πρόβα τζενεράλε για ένα κόσμο όπου κάθε πτυχή της κοινωνικής μας αναπαραγωγής πρέπει να μετριέται, να αξιολογείται, να ρυθμίζεται, να επιτρέπεται υπό όρους και να απαγορεύεται. Είναι η πολιτική έκφραση των νέων ρατσισμών- η συκοφάντηση, οι απαγορεύσεις και οι αποκλεισμοί όλων όσων περισσεύουμε: ανεμβολίαστων, μολυσματικών, γριών, καπνιστών, αγύμναστων και άφραγκων. Είναι η εργατική πολιτική των καιρών μας- η επιτάχυνση της συλλογικής μας αποδιοργάνωσης και η επανασυναρμολόγηση μας ως μεμονωμένων Εαυτών, (μη) κατόχων διαπιστευτηρίων, υποκειμένων σε αλληπάληλους ελέγχους, καταναλωτών προϊόντων εκβιαστικήςαυτοβελτίωσης.

«ΣΠΑΝΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΡΩΝ»: ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '30

Αυτό το κρατικό αφήγημα που, δυο χρόνια τώρα, δεν έχει πάψει να σκούζει για το πόσο «σπάνιοι» έχουν καταστεί στις μέρες μας οι δημόσιοι πόροι και για το πώς αν δεν επιδειξουμε την ανάλογη «υπεθυνότητα», η κοινωνική μας αναπαραγωγή θα σκοντάφτει διαρκώς πάνω σε αλληπάλληλες πειθαρχήσεις, απαγορεύσεις και αποκλεισμούς δεν αποτελεί και την πλέον καινοτόμα των καπιταλιστικών διανοητικών εφευρέσεων. Κάθε άλλο!

Δείτε για παράδειγμα την αφίσα στα δεξιά. Κυκλοφόρησε στους δρόμους των γερμανικών μητροπόλεων το έτος 1938 υπό την ευθύνη του τμήματος προπαγάνδας του ναζιστικού κόμματος. Στην εικόνα: ένας άρρεος ντυμένος με μια λευκή ρόμπα χαμογελάει στο φακό. Το δεξί του χέρι ακουμπάει τον ώμο ενός ασθενή που κάθεται σε αναπηρικό καροτσάκι.

Στο κείμενο: «Το να φροντίζουμε αυτόν τον κληρονομικά ασθενή για όλη του τη ζωή μας κοστίζει 60.000 μάρκα. Σύντροφε, αυτά είναι και δικά σου λεφτά.»

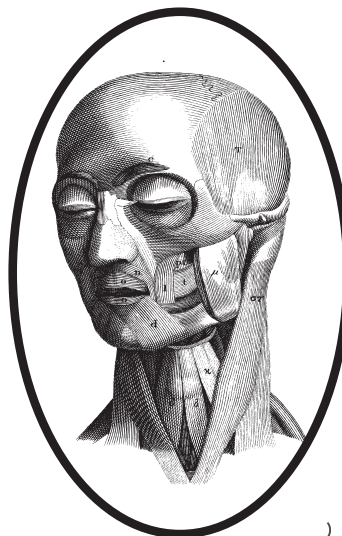
Ο ευγονιστής γιατρός της αφίσας διαφέρει σημαντικά από τον ψάλτη λοιμωξιολόγο των social media-τουλάχιστον όσο αποκλίνουν τα ιδιαίτερα ιστορικά παραδείγματα τα οποία αμφότεροι εκπροσωπούν. Στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, η ευγονική αποτέλεσε ένα πρόγραμμα κυβερνητικής μηχανικής βασισμένο στην ιδέα πως τα καπιταλιστικά κράτη θα μπορούσαν να ξεπεράσουν τη «σπανιότητα των πόρων» μέσω υποχρεωτικών ιατρικών πράξεων που στόχευαν στα τμήματα εκείνα της εργατικής τάξης που πεπόνταν μαζικά εκτός εργοστασιακής παραγωγής. Αυτό το είδος κρατικής φροντίδας για τη ζωή, την ασθένεια και το θάνατο του προλεταριάτου ξεκίνησε στις ΗΠΑ με τα προγράμματα υποχρεωτικών στείρωσεων των ψυχικά ασθενών, διαπέρασε το σύνολο της δυτικής Ευρώπης στη διάρκεια του μεσοπολέμου και ολοκληρώθηκε στη Γερμανία με την περίφημη "Aktion T4", το πρόγραμμα των μαζικών θανατώσεων των ασθενών εκείνων που κρίνονταν ως «ανίκανοι».

Καθώς ωριμάζουμε μέσα στον 21ο αιώνα και το «κράτος πρόνοιας» μοιάζει να μας αποχαιρέτά, η χρησιμη αυτή ιδέα των «περιορισμένων πόρων», αξιοποιείται εκ νέου για την παραγωγή ρατσιστικών πολιτικών, όχι στη βάση της νευρολογίας των «κληρονομικών ασθενειών», αλλά σε ολόκληρο το φάσμα των συννηθειών, των προτιμήσεων, των αναγκών και των επιθυμιών μας. Το μνηαίο διοικητικό πρόστιμο των 100 ευρώ για κάθε ανεμβολίαστο «ανω των ...» συμπυκνώνει την κρατική ιδέα πως η κάθεμια από εμάς κοστίζει κάτι στο σύστημα υγείας- και αυτό το κάτι έχει φτάσει η ώρα να το ξεπληρώσει.

Οι ευγονικές πολιτικές αποτέλεσαν, μέσα στην ιστορικότητα τους, το αποκορύφωμα των «πολιτικών πρόληψης της υγείας» και της «ατομικής ευθύνης», πολύ καιρό πριν οι παράξενες αυτές ορολογίες ανακαλυφθούν και αξιοποιηθούν από τα αφεντικά μας, το κράτος, και τα επιστημονικά τους επιτελεία.

Και ο νέος φασισμός θα συνεχίσει να παίζει χωρίς αντίπαλο, όσο εμείς δεν οργανώνουμε τη συλλογική μας σκέψη, κριτική και δράση ενάντια στα σχέδια τους.

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΕΙΠΑΜΕ;

10, 20, 30 χιλιάδες. Αν δεν ξέραμε ότι είναι κρούσματα θα λέγαμε ότι είναι προσφορές σε κάποιον πλειστηριασμό. Τελικά μιλάγαμε για εμάς. Ακόμη μια φορά ήμασταν όλες κρούσματα ή τουλάχιστον εν δυνάμει. Ξεπετάξαμε την αλφαβήτα και φτάσαμε στην όμικρον. Τα ραπιντάδικα που πήγαίνες λίγο πριν τη δουλειά, γεμίσαμε με φοβισμένους λίγο πριν πάνε στα ρεβηγιόν. Και την επόμενη μέρα άδειασαν κι αυτά για να γεμίσουν τα εργαστήρια με τα ρσι. Στο τέλος και εσύ εκεί κατέληξες. Οι μάσκες που 2 χρόνια «φοράγαμε» δεν μας προστατεύουν τελικά. Τις αλλάξαμε σε μια μέρα. «Να τις φοράτε παντού». Η πόλη έγινε ξανά ένα ατέλειωτο χειρουργείο. Στο τέλος μπατονέτα στη μύτη, δουλειά κι απ' τις 12 στο σπίτι.

Ήρθαν τα χριστούγεννα και σίγουρα δεν είδαμε το γιορτινό κλίμα να ξεχειλίζει από τους γύρω μας. Τους είδαμε να κλείνονται σπίτι επειδή φοβούνται ή για να φανούν κοινωνικά υπεύθυνοι γιατί συνάντησαν κρούσμα στο κατάμεστο από κόσμο μπαρ την προηγούμενη βδομάδα. Όλα αυτά για τη μετάλλαξη που οι ειδικοί των αφεντικών λένε πως είναι σα σύμπτωμα κρουολογήματος. Μετά να κάνουν και το πολιτικό σχόλιο στην επικαιρότητα ότι αυτοί πεθαίνουν από κόβιντ(;) και ο Ρουβάς χρυσοπληρώνεται. Στο τέλος, όμως, τα memes με τα θετικά ράπιντ σπάνε την θλίψη της καραντίνας...

Τα αφεντικά που κάποτε μας ανάγκαζαν με πυρετό και μισό ντεπόν δώρο να πάμε στη δουλειά, άκουσαν βηχαλάκι και σε 'στείλαν 5 μέρες σπίτι. Και αναρωτιέσαι. Μα καλά τέτοιο ενδιαφέρον για την υγεία μας τα αφεντικά; Και συνεχίζεις να αναρωτιέσαι: για ποια υγεία; Ποια μας; Είναι αλήθεια όλα αυτά τα μέτρα για το καλό μας; Τώρα θυμηθήκανε το συγχρωτισμό; Μια ζωή δε στοιβαζόμαστε σα σαρδέλες στα αστικά για να πάμε στη δουλειά μας; Και ακόμα και σήμερα μας νοιάζει να μη κολλήσουμε ο ένας τον άλλο ή ότι μας πετάνε την μία πάνω στην άλλη; Όταν πρέπει να πάμε το φαγητό γρήγορα στον κάθε караγκιόζη που παραγγέλνει χωρίς να θέλει επαφή με τον ντελιβερά, προστατεύουμε την υγείας μας ή πάμε να φάμε τα μούτρα μας στην άσφαλτο; Τελικά η υγεία μας είναι οι μάσκες και τα αντιπυρετικά ή ο τρόπος που ζούμε και τον ξεφτιλίζουν κάθε γαμημένη μέρα;

Όλα αυτά που ζούμε τις τελευταίες βδομάδες δεν είναι τίποτα το καινούριο. Δεν είναι αυστηροποίηση των μέτρων. Δεν είναι πισωγύρισμα. Είναι η διαρκής έκτακτη ανάγκη. Που «χαλαρώνει» και «εντείνεται» για να μην τελειώνει ποτέ. Για να μπαίνουμε σε δίπολα σωστού και λάθους άσχετα με τα πραγματικά μας ζόρια. Μετά να αυτοπειθαρχούμε πριν καν μας το πουν. Να δεχόμαστε την κάθε μαλακία που μας επιβάλλουν χωρίς δεύτερη σκέψη. Έκτακτη ανάγκη σημαίνει ότι είμαστε διαρκώς επικίνδυνοι φορείς. Κι αυτό σημαίνει μπάτσοι σε κάθε στενό και πιστοποιητικά σε κάθε πόρτα. Σημαίνει απομόνωση στο σπίτι. Για να είμαστε μόνιμα στην ταίτα. Σημαίνει ρίξιμο της τάξης μας και αυτό το ζούμε εδώ και πολλά χρόνια.

Τα χίλια μύρια «επιδημικά κύματα» δεν είναι κρούσματα και έλλειψη ΜΕΘ, αλλά μεγαλύτερες αποστάσεις, περισσότερο αντισηπτικό, κοινωνικός στιγματισμός, μοναξιά και 10 δόσεις δώρο. Σημαίνει είστε ανεύθυνοι- είστε υπεύθυνοι, είστε και μαλάκες. Σημαίνει διαχείριση της εργατικής τάξης. Μειώσεις στα μεροκάματα, καθημερινό ξεπάτωμα γιατί ο συνάδελφος κόλλησε, αναστολή εργασίας αλλά και δουλειά από το σπίτι ακόμα κι αν πεθαίνεις. Και τελικά από τι πεθαίνεις;

Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι στο τέλος δεν συνθησίσαμε απλά στον φόβο. Τον αποδεχτήκαμε, τον πιστέψαμε και γίναμε κομμάτι του. Και αυτό είναι που πρέπει να συνειδητοποιήσουμε. Ενάντια στη ζοφίλα των καιρών και των ανθρώπων ας βάλουμε μπροστά τις δικές μας και πραγματικές ανάγκες και προβλήματα. Τις δικές μας σχέσεις. Αυτά είναι που ακόμα μας κρατούν κι ακόμα μας ενώνουν. Απέναντι στη τρομολαγνεία και την απομόνωση έχουμε να απαντήσουμε με επαφή, νεύρο και συλλογική οργάνωση.

ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ ΦΑΣΗ, ΑΛΛΑ NEW ERA

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΙΑ ΤΗ SOCIAL ΣΦΑΙΡΑ

ΑΥΤΟΙ ΘΑ ΣΤΗΣΟΥΝΕ ΚΡΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΝ ΧΡΕΩΝΟΥΝΕ 10 ΕΥΡΩ ΤΗ ΜΕΡΑ

ΝΑ ΠΙΝΟΥΜΕ ΠΟΤΑ ΣΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΚΙΟΛΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

ΚΑΤΑ Τ' ΑΛΛΑ ΦΤΑΙΝΕ ΤΑ ΚΑΛΑΜΑΚΙΑ ΤΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΕΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΝΥΛΙΑ ΠΟΥ 'ΝΑΙ ΑΚΡΙΒΑ!

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΥΜΕ ΣΑΛΙΑ ΣΤΑ ΡΑΠΙΝΤΑΔΙΚΑ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΠΗΚΑΝ ΣΕ ΝΑΡΘΗΚΑ

ΚΑΙ ΜΕ ΡΩΤΑΝΕ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΓΙΑΤΙ ΑΡΠΑΧΤΗΚΑ;

(ΠΑΝΤΟΥ ΤΡΙΓΥΡΩ ΑΡΠΑΚΤΙΚΑ ΚΙ ΕΧΩ ΕΝΑ ΚΑΛΥΚΑ)

ΠΑΝΤΑ ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΔΕΥΤΕΡΩΝ
ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ Σ' ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

ΚΙ ΑΝ ΚΑΤΙ ΜΑΣ ΚΡΑΤΑΕΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ Σ' ΕΚΕΙΝΟ ΑΡΟΥΡΑΙΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΩΝ

Υποψιασμένα ραπς από τον ΔΝΙΜΑ στο
κομμάτι 'QR'
(prod. by Balkkan JB)